

גם אחרי שהמישטרה ניתקה את זרם החשמל לרקמול, ומנעה מהמאוזן לקרוא לתושבי העיר לבוא ולראות מה נעשה במקום הקדוש. לא נרגעו הרוחות. אז הוחל כפיזור המפגינים בכוח, באמצעות יריות באוויר, רימוני עשן ובפצצות גז-מדמיע.

איש אינו יודע בוודאות מהו מיספר הנפגעים בעת פיזור ההפגנה. בכתיהחור לים שבמזרח העיר, לשם הובאו הפצו-עים, אי אפשר היה לקבל מידע מדוייק. שומרי הרחבה שותרו במקום, אחרי ההפי-גנה, העריכו שמדובר בכ-30 עד 50 פצו-עים, חלקם במצב קשה.

רומן מפוקפק

עם ישראל

מי שלא הופתע מהתקפת הטירוף של אלן הרי גודמן, בכתיהחור רחבת הרחבת. בשבת, יום לפני ביצוע המעשה הנתעב, התקשר אלמוני פעמיים למישרי הווקף הנמצאים ברחבה. הוא הודיע בעיברית, שהוא מתכוון לבוא לה-מחרת ולהתפלל על הר הבית, והוא רוצה "לראות את הגבר" שימנע זאת ממנו.

אנשי הווקף מיהרו לדווח עליכך לי-מישטרה. באחרונה רבו המיקרים שבהם התנכלו יהודים, בדרך-כלל חובשי כיפות, לעובדים הערבים שעל הרחבת. ואנשי המועצה המוסלמית ראו באיום הטלפוני אהרה. הם דרשו להגביר את השמירה במקום, אם לחילופין, לתת אפשרות לי-עובדים במקום להצטייד בנשק חם. שתי התביעות לא נענו. לרבים היה ברור ש-התנהגותם האלימה של המתנחלים של גושאמונים כלפי הפלסטינים ברחבי הר-גדה המערבית, לא תפסח גם על הר הבית.

בשבועות האחרונים רבו מיקרי הפגיעה בשומרים שברחבה, ואחד מהם, חסן חס-נין, נדקר בסכין.

אחרי שגודמן (38) נעצר, והותו נב-דקה, התברר שהוא מנהל זה כמה שנים רומן מפוקפק עם ישראל. הוא נזרק מאול-פן אחרי שהיכה שם עובד, למד בשיכבה, עבר מקיבוץ לקיבוץ, חזר לארצות-הברית ושוב עלה ארצה, הודיע על נכונותו לשרת בצבא ונרשם באופן רשמי כאזרח לפני קצת יותר משנה, והספיק גם להביע את דעתו על המתרחש בארץ. הוא הודיע בי-פומבי על שינאתו לערבים, ולא הסתיר מאיש את דעתו על הסיכסוך הישראלי-פלסטיני.

כ-28 לחודש שעבר הוא חוייל והוצב בבסיס ליד שכם, לשירות צבאי קצר-מיו-חד לעולים חדשים. משם הוא קיבל את

כנסו לכיפת-הסלע השומרים ומיהרו להוציא מהמיבנה את השטיחים הרבים המונחים בו, מחשש שיתלקחו, ויציתו בעיקבות כך את המקום הקדוש. על חלק מהשטיחים נראו בכירור סימני-דם.

להיות בשעה 3.30 אחרי-הצהריים, מועד התפילה במקום. אך הרחבה נשארה שוממה. המפגינים התרכזו במקומות אחרים בעיר שהתרוקנה ממטיילים ישראלים וזרים.

המונים אומנם לא עלו שנית על הר-הבית, אך בעזרתו של מטורף, שלא ברור כלל אם פעל לבדו או עם אנשים נוספים, או בהשראת גוף זה או אחר, נוצר שלב חדש במאבק על הגדה המערבית.

לזירה הוכנס הגורם הדתי.

אם עד עתה עמדו אנשי הדת המוסלמים מן הצד ולא התערבו בגלוי במאבק שהת-נהל בין תומכי אש"ף ובין אנשי האגודות-הכפריות, הנתמכים על-ידי ישראל, הרי שהחל מהרגע שבו נורו ערבים פלסטיניים על הרחבת, השתנו יחסי הכוחות בשט-חים, וספק אם ניתן יהיה למנוע את הר-התפרצות הקרובה.

ואכן, יום המחרת בישר את השלב הר-חדש במאבק בשטחים הכבושים. שביתת-מיסחר מלאה בכל רחבי הגדה איפיינה את תחילת היום השני. אתריכך החלו ההפי-גנות, שמרכזן היה בערים שכם וירושלים, שוב התקהלו מתפללים רבים ברחוב, הר-הבית, והם פוזרו בכוח על-ידי שוטרי מיש-מרהגבול, שרוכזו במקום משעת בוקר מוקדמת. כוחות צבא ומישטרה מנעו קיו-מו של מיצעד גדול לכיפת הסלע. גם ברצועת-עזה היו הפגנות שפוזרו בכוח.

ממשלת-ישראל, שהביעה שאטי-נפש מי-המעשה פטרה עצמה בטענה שמדובר בחור-

השטיחים הקדושים

של כיפת-הסלע מור-נחים סחוף לסיב-נה. מיד אחרי שאלן גודמן, היורה המטורף, הוצא מהמקום.

חלק ממזימה של ימניים קיצוניים, לפגוע בהרחבת הקדוש למוסלמים.

על הרחבת היו השומרים מוכנים לפי-רט, אחת לאחת, את ההתנכלויות שבהם הם נתקלו בשנים האחרונות. להם אין כמעט ספק שגם אם יוכח שגודמן פעל לבדו, היו לו מספיק דרכים ומקומות ש-בהם יכול היה לקבל הכשרה אידיאולוגית וצבאית, ומשם לצאת להתקפה הרצחנית.

שלב חדש

במאבק

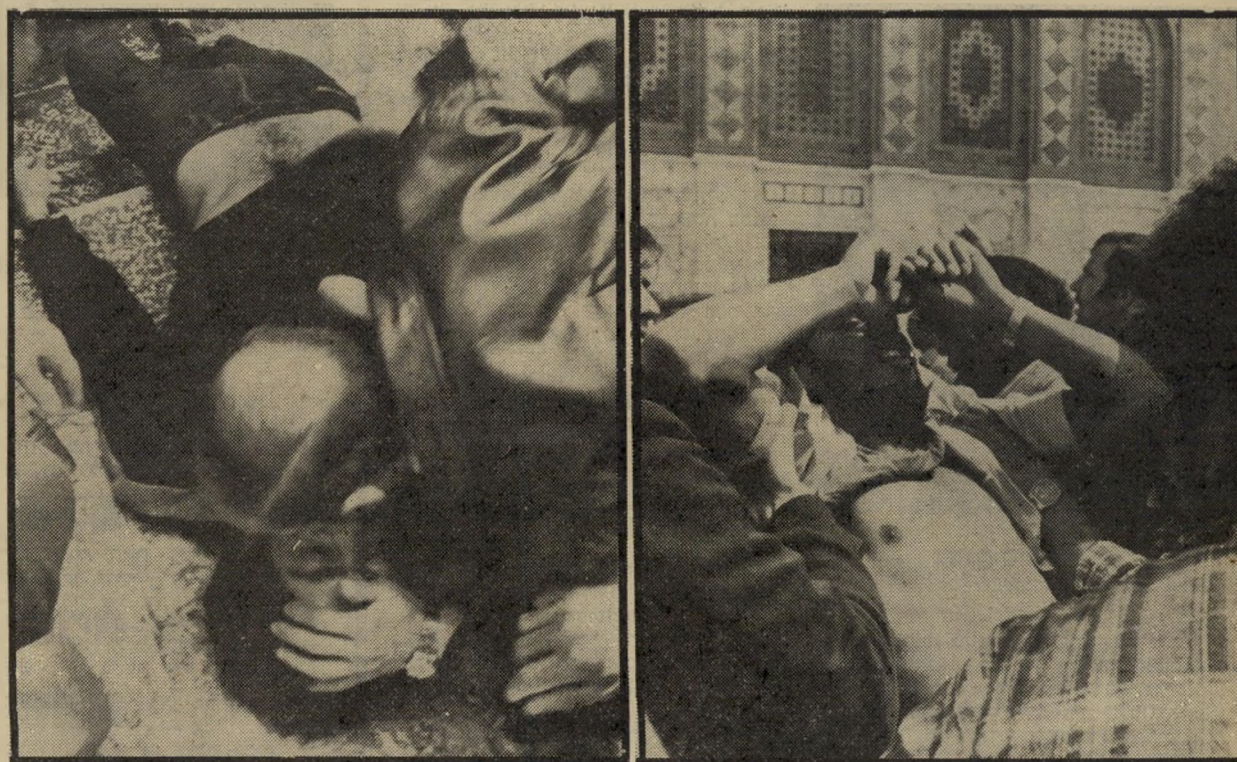
כשעתיים אחרי שהחל הטבח בהר-הבית, פוזרו כל המפגינים. כוחות-מישטרה גדולים חסמו את האזור ומנעו כניסת אנשים למקום. העיר העתיקה שות-קה, כמעט כל החנויות, נסגרו עם תחילת האירועים, לא נפתחו. רבים התקהלו ליד שני בתי-החולים, לשם המשיכו לזרום פצועים מההפגנה על הרחבת. המיבתן האמיתי של מישטרת-ירושלים, היה אמור

הנשק, שבו ביצע את הרצח, ואת מדי-הצבא.

ערב יציאתו לפעולת הרצח בכיפת הר-סלע, הוא התאכסן בפנסיון קטן בשכונת בית-הכרם בירושלים, שם התגורר בעבר. למרות שהיתה לו דירה באותה שכונה, הוא העדיף להתגורר בחדר מזהם, שאינו מתאים למגורי אדם, בפנסיון בית הכרם צנטראל. כשפרצו שוטרים למקום אחרי שגודמן גילה במהלך חקירתו את כתובת-תו, נמצאו בחדר שיירי-מוון, עלונים של הליגה להגנה יהודית, וכל מיני כתובות שכתב בעיברית ובאנגלית, וצילומי כלי-נשק.

ואם כי ברור שמשם הוא יצא לבדו, לא ברור אם בהתקפה ברחבת הרחבת הוא השתתף לבדו, או שהיו איתו אנשים נוספים. שאלה זו דורשת בירור, גם אם יוברר שהיורה אינו שפוי, ואין אפשרות להעמידו לדין.

השאלה הגדולה אינה כיצד אדם, ש-התנהג כמופרע, זכה לתעודת-זהות ישר-אלית, אלא אם אכן הוא חולה-רוח או

האם יתכן שבמשך חודשים ארוכים שבהם הגה גודמן את רעיון הרצח, הוא לא שיתך בכך אנשים אחרים?

לה נפש מטורף, אך דווקא תגובת המור-עזה המוסלמית העליונה מעוררת מחשבה. אנשי המועצה דחו את עמדת הממשלה, משום שלא יתכן שאדם המוגדר כמטורף ישרת כחייל בשירות סדיר בצהל, ויותר לו להתוויק בנשק.

שעות הצהריים של יום שני לא בישרו רגיעה. גם אם האיש היה חולה-רוח, בדבר אחד הוא הצליח מעל לכל ספק: לי-הצית שוב את הגדה המערבית, ולאחד את הגורמים הפועלים בשטח נגד השי-ל-כן-ציון צימריין.

אחד המפגינים שהתאספו במקום התעלף, כשחבריו אחזים אותו ברועותיו ובודקים אם לא ההפגנה הונף דגל פלסטיני ליד כיפת הסלע. **אחעלף** נפגע במהלך **גאז בעיניים** אחד המפגינים שוכב מתעלף על מדרגות הרחבה, אחרי ש-נפגע מפצצת גאז מדמיע שנורתה אל ההמון בפיזור ההפגנה.